

JIGAL KRANT

Kanen met nesjomme Pasta met Chris' nep-chorizo

Slagerij Marcus heeft iets nieuws: worstjes naar Spaans voorbeeld. Of naar Noord-Afrikaans voorbeeld. Slager Chris maakt ze van vettig, grof gehakt rund- en kalfsvlees en noemt ze chorizo. Maar afgelopen week werden ze in de winkel verkocht als merguez. Dat zijn Noord-Afrikaanse worstjes van lams- of rundvlees die gekruid worden met harissa (een hete rode saus) en komijn. Dat is toch iets heel anders dan de gedroogde groenten, paprikapoeder, knoflook en peper die Chris gebruikt. Die kruiderij heeft inderdaad meer weg van de Spaanse chorizo, maar dat is dan weer een varkensworstje. Wat het ook moge zijn, het onbestemde worstje leent zich uitstekend voor deze stevige, winterse pasta, die in een mum van tijd op tafel staat. Wees wel gewaarschuwd, enige flatulentie in de nacht na deze geurige maaltijd is niet uit te sluiten.

Voor 4 personen

300 g penne rigate
(geribbelde pastapijpjes)
450 g Chris' nep-chorizo
3-4 grote sjalotten (150 g)
130 g half-gedroogde
cherrytomaatjes
160 g artisjokhartjes
200 g linzen
200 g passata di pomodoro
verse tijm

- Zet een ruime pan water op het vuur en snijd de worstjes in plakjes. Snijd de sjalotten en artisjokhartjes klein.

- Kook de pasta. Bak ondertussen de plakjes worst in een grote steelpan. Olijfolie toevoegen is in principe niet nodig omdat er genoeg vet in en om de worstjes zit. Met de cherrytomaatjes en artisjokhartjes komt later ook nog wat aanlengende olie mee.

- Voeg na een goede minuut de sjalotjes toe. Laat de worst en de sjalotjes even lekker met elkaar smoezen.

- Rits boven de pan de blaadjes van een paar takjes tijm en voeg de tomaatjes, artisjokhartjes en linzen toe. Roer voorzichtig. Maak de saus smeug met de passata di pomodoro.

- Serveer de pasta beetgaar met de saus en drink er een stevige rode wijn bij. Eet smakelijk en succes later onder de dekens!

Tamarah Benima

Damoer

Als ik eraan denk, gaat het me weer slecht

Thomas Friedman dankt zijn carrière aan Ariel Sharon. De columnist van *The New York Times* werd wereldberoemd met zijn reconstructie – van minuut tot minuut – van de slachtpartij in Sabra en Shatila in 1982. Al decennia becommentarieert Friedman de politiek. Van zijn voorspellingen over het Midden-Oosten komt er nooit een uit. Dat heeft zijn reputatie niet aangetast. De Palestijnse vluchtelingenkampen waren omringd door Israëliëse soldaten, die onder het bevel stonden van Sharon. Zij deden niet genoeg, stelde een Israëliëse onderzoekscommissie, om de wraakactie van christelijke falangisten te stoppen. In de artikelen over Sharon, naar aanleiding van diens overlijden, wordt 'Sabra en Shatila' nooit een wraakactie genoemd. Sharon, volgens eigen zeggen 'de meest gedemoniseerde politiek leider ter wereld', wordt als de beul neergezet. Dankzij de perfecte verslaggeving van Friedman. Maar wat aan de moordpartij onder de Palestijnen voorafging was de moord op Bashir Gemayel én de afslachting van inwoners van het Maronitische dorp Damoer in 1976. Het aantal doden in Damoer was rond de zeshonderd, mannen, vrouwen en kinderen. Het aantal doden in Sabra en Shatila zevenhonderd. Tijdens de burgeroorlog in Libanon, die vijftien jaar duurde, was het een over en weer van moordpartijen. Als ik er aan denk, gaat het me weer slecht. Zoals toen. Ik lag er, als zovelen, van wakker en haatte Sharon.

Maar Sharon bleek ook een andere kant te hebben. Hij haalde de kolonisten weg uit de Gazastrook en was van plan ook kolonisten uit de Westoever weg te halen. Anders dan Jitschak Rabin, die als militair verantwoordelijke op de Westoever de duimschroeven alleen aanhaalde, wist Sharon daar, als zijn opvolger, voor een zekere ontspanning te zorgen. De moord op Bashir Gemayel was niet zomaar een moord. Er werd indertijd gefluisterd dat hij op het punt stond vrede te sluiten met Israël. De hersenbloeding die Sharon uitschakelde was niet alleen een persoonlijk drama. Hoezeer ik Sharon ook verafschuwde in 1982, ik geloof dat hij een van de weinigen was, indertijd, die een Palestijnse staat onontkoombaar achtte en daar ook naartoe werkte. Met een levende Gemayel en een gezonde Sharon zou er misschien allang vrede zijn. En een Palestijnse staat.